

hajók őrzését és személyvédelmi testőri feladatok ellátását célozta. Ennek érdekében világos és racionális tenyésztési irányelveket fektettek le: a megálmodott fajta legyen mindenképp fekete, hogy a sötétben ne keltsen feltűnést, legyen rövid farka, hogy járőrözés közben még véletlenül se keltsen zajt, szemét pedig fedje szőrzet, hogy a fény ne villan hasson meg benne az éjszaka sötétjében. Minde mellett persze legyen hatalmas termetű, nyugodt, csendes és könnyen kezelhető, ugyanakkor félelmet nem ismerő, ellentmondást nem tűrő, kemény testőr.

Ennek érdekében elsőként schnauzereket, rottweilereket és airedale terriereket kereszteztek, majd az így létrehozott „keverék” vonalakat egymással, valamint moszkvai vízikutyával párosít-

Mivel a baka-alapfelszerelés nélkülözte a kutyakozmetikus-asztalt és az alszőrkefét, ezért a hadsereg kötelékében értelemszerűen a rövidebb szőrű kutyákat preferálták. A civilek azonban az elegánsabb, hosszabb szőrzetet kedvelték, ami látványosan fokozta a fekete terrier impozáns benyomását. A '70-es években Finnországból kiindulva a fajta futótűzként terjedt Európában (Magyarországra a '80-as években érkeztek az első egyedek), 1983-ban a Nemzetközi Kinológiai Szövetség regisztrálta is, de 1996-tól csak a hosszúszőrű változat engedélyezett és kívánatos.

Csak nevében terrier

Bár hivatalos elismerésekor a III. fajtacsoportba, azaz a terrierek közé sorol-

Annak idején az airedale terrier kevesebb hangsúlyt kapott a fekete terrier létrehozásában: hatása főként a testfelépítésben, a végtagszögelésekben, valamint a lendületes mozgásban érhető tetten. Ennek köszönhetően az orosz fekete terrier mentes a terrierekre általában jellemző túlfűtött temperamentumtól és konokságtól, bár kétségtelen tény, hogy az airedale örökségből nagy adag játékoságot, na meg némi „terrieres csibészséget” is hordoz magában.

Elég egy pillantást vetnünk rá, hogy felismerjük: a schnauzer le sem tagadhatná „szülői” mivoltát. Mindezekelőtt a fekete szín leplezi le, de természetesen a tekintélyes szakáll és a szemet takaró, dús szemöldök is beszédes bizonyítékaul szolgál a „bajor lovászkytyával” való rokonságra. A

tották. Ez utóbbira nyilván az újfundlandi miatt volt szükség, mivel a tév szerint a kutyáknak adott esetben vízben is kellett dolgozniuk (meg nem erősített legendák szerint víziaknát szedniük), amihez dús, durva, de mégsem szálkás szőrzetre volt szükség. Az 1955/56-os években népszerűsítési céllal civil tenyésztőklubokhoz is kerültek fekete terrierek. Ezek együttműködve, a tenyésztési elveket betartva dolgoztak a fajta nemesítésén. A kutyák így igen hamar népszerűvé váltak, különösen küllemkiállításokon.

ták, a fajta évekként ezelőtt átkerült a II-es, vagyis az őrző-védő fajták csoportjába. Ez így helyes, hiszen az orosz fekete terrier nevében hordozott „terrier” megjelölés leginkább a fajta kvadratus, négyszögletes megjelenésére utal. Az orosz fekete terrier kapcsán bevett gyakorlat a „Csodálatosan ötvozi a létrehozásához felhasznált fajták össze pozitív tulajdonságát” – közhelyet eldurantani. De még ez előtt kukantsunk a kulisszák mögé, és vizsgáljuk meg elemenként e nagyszerű „ötvozetet”, hátha ráakadunk a titkára!

szín és a „szemellenző” mellett azonban további értékes tulajdonságokkal is hozzájárult a fekete terrier nemesítéséhez. Fejlett őrző-védő ösztöne mellett „önálló gondolatokkal” bíró, büszke fajta, melynek szívóssága, ellenálló-képessége is nyomot hagyott az „utódon”.

A rottweiler az erős csontozat, masszív felépítés mellett még valami nagyon fontosat hozott a „kényszerházasságba”: a legendás védőkészséget, küzdőszellemet, lehengető erőt, mely harc közben jellemzi. Óriási ér-